

ЕВАЛД ФРАНК

БИБЛИЯТА

Най-четената книга на земята

Съдържание:

Увод в Божия спасителен план

ЗА ОРИЕНТАЦИЯ

ИСТИНСКИЯТ ВЯРВАЩ ПРИЕМА ПОТВЪРДЕНОТО БОЖИЕ СЛОВО

БОГ / ЕЛОХИМ – ГОСПОД / ЯХВЕ. ЦЕННИ СРАВНЕНИЯ

ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА БОЖИЯ СПАСИТЕЛЕН ПЛАН В НОВИЯ ЗАВЕТ

*СТРУВА СИ ДА СЕ ЗАМИСЛИМ ВЪРХУ ТОВА
РЕШАВАЩИ СРАВНЕНИЯ
ТРАГИЧНОТО РАЗВИТИЕ В УТВЪРДЕНОТО ХРИСТИЯНСТВО
ЗЛОВЕЩИЯ ПЪТ
КРЪЩЕНИЕ
ГОСПОДНА ВЕЧЕРЯ
НАЗАД КЪМ СЛОВOTO – НАЗАД КЪМ НАЧАЛОТО
НЕОБХОДИМО Е НЯКОЙ ДА ГО КАЖЕ
ИСТИНСКАТА ВЯРА
ПЪРВОТО И ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ХРИСТОС СА СВЪРЗАНИ СЪС СПАСИТЕЛНИЯ ПЛАН
НА БОГА
ОТНОСНО ТОВА НЕ ТРЯБВА ДА СЕ МЪЛЧИ
ПОСЛЕДНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ
ИЗПЪЛНЯВА СЕ ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ*

Увод в Божия спасителен план

Сред най-разпространените книги на земята, Библията с голяма преднина заема първо място. От 1960 г. до 2010 г. по целия свят са били продадени 3,9 милиарда екземпляра. Според сведенията на Обединените Библейски общества от януари 2015 г., тя е била преведена на 563 езика и диалекта. Библията е единствена книга, която ни предоставя информация за събитията от началото, и какво ще се случи до края на времето. В нея предварително е записана цялата история на човечеството. И това, което се случва днес, също е предсказано в Библейските пророчества на Стария и Новия Завет.

Тази публикация е адресирана до всички хора на добра воля във всички народи и езици по цялата земя. Освен шестте главни религии – юдаизъм, християнство, ислям, таоизъм, будизъм и индуизъм, някои увеличават бройката на 12 световни религии. И разбира се всички твърдят за себе си, че вярват в истинския Бог. Освен това съществуват и много племенни религии. Всички са убедени, че се намират на правилния път в истинската религия. Възможно ли е, обаче, религия, която е възникнала в течение на времето и е била измислена от смъртен човек, да бъде истинска?

Разбира се, че личното дълбоко убеждение на всеки един човек е неприкосновено, защото всеки има право да вярва в това, което смята за правилно. Но истина е и това, че на всяка една религия, която е била измислена от човек, липсва един окончателен, реален абсолютен, който би могъл да се издигне върху всяко съмнение. Религиозните движения на практика се отнасят единствено за този временен живот. Всяка философия и всяка идеология, както и теологията, имат своите човешки ограничения, и в крайна сметка не дават отговор на най-важните въпроси. Съществуват неща, които не подлежат на нашата преценка, но въпреки това те са окончателни. Например това, че човекът е бил сътворен по образа на Твореца и е бил снабден с творчески способности, е един от тези факти.

Чрез своето неверие и непослушание, човечеството е паднало в грях, било е отделено от вечното общение със живия Бог и е било предадено на смърт. А в живота няма нищо по сигурно от смъртта. Всичко, което съществува във времето има начало и край. Няма да завърши единствено онова, което не е започвало.

Достъпа ни до вечността не ни е бил даден в детската люлка. Чрез раждането си човек встъпва във времето. Като временни творения, ние не получаваме автоматично вечния живот. Него може да ни го даде единствено Вечният Бог. Единствената книга, която с право се нарича Свято Писание и Божие Слово, е Библията.

И сега, ние заедно ще изследваме някои теми в нея. Тя е единствената книга, която може да ни информира за всичко от самото начало: от възникването на Небето и земята – и до края на времето, дори и за онези неща, които ще стават по нататък. Преди да се занимаем с онова, което излиза от рамките на времето, ние ще проследим встъплението на Вечния в съвременната история. В началото ние виждаме Бога в сътворението. Величественото сътворение на вселената е действителност, и затова е логично всеки мислещ човек да предположи, че съществува и Сътворител. Божия ред в цялото сътворение – всички живи същества във водата, на земята и във въздуха, всички растения, дървета, сеитбата и жътвата, живота и размножаването в рамките на видимото сътворение – всичко това свидетелства за Самия Сътворител. Теорията на еволюцията дава ли някакво обяснение за сътворението? Тя е само един жалък опит да се отрече както сътворението, така и Твореца. И на практика тя е само една теория, докато сътворението е реалност. Действителността говори сама за себе си. И до днес всичко ражда според вида си точно така, както го е казал Сътворителя в Битие 1:12.

Ако човек е чул за Божието всемогъщество и за Неговото всеприсъствие, той би могъл с духовно отворените си очи и да Го види в сътворението. От самото начало на своята история човечеството е било съпровождано от трагични събития, които са разколебавали вярата на много хора. Господаря на Небесата все още не е взел властта на земята. За сега над света все още властва княза на тъмнината и цялото човечество се намира под неговото влияние. Само когато даден човек има лично преживяване и се обърне към Спасителя, той ще може да бъде освободен от влиянието на злия, и тогава ще може да се отвори за Божието влияние. В молитвата "Отче наш" ние се молим "**да дойде Твоето Царство**", и то със сигурност ще дойде. Времето приближава, и знаменията на времето посочват това.

ЗА ОРИЕНТАЦИЯ

Стария Завет първоначално е бил написан на еврейски език. През първите 1 750 години, до строежа на Вавилонската кула, еврейският език е бил единствения език на земята (Бит. 11:6-7). В Битие 14:13 Авраам е наречен "еврей". В Изход 7:16 Мойсей е казал на фараона: "**Богът на евреите, ме изпрати при тебе, и казва: Пусни людето Ми, за да Ми послужат в пустинята**". Господ Исус след възнесението Си също е говорил на еврейски, както свидетелства за това и апостол

Павел: *"И като паднахме всички на земята, чух глас, който ми казваше на еврейски»* (Деян. 26:14). В еврейския език наименованията на имената и населените пунктове често имат такова значение, което не винаги може да се преведе на друг език. Стария Завет завършва с пророк Малахия, който е живял приблизително 400 години преди Христос. До тогава петте книги на Мойсей, пророците и псалмите са били написани като свитъци. Едва 300, или 200 години преди Христос 39те книги на Стария Завет са били оформени като едно цяло. Все още са се запазили някои отделни пергаменти. От 1947 до 1956 година в Кумран, при Мъртво море, са намерени най-старите библейски ръкописи, сред които има един 7.3 метра дълъг, почти запазен свитък, на който е записана книгата на пророк Исая, псалмите и книгата на Даниел. Сега те са изложени в Музея на книгата в Ерусалим. В евангелието от Лука 24:44-45 нашият Господ и Спасител е посочил, че Стария Завет има три дяла: Мойсеевия закон, пророци и Псалми: *«че трябва да се изпълни всичко, което е писано за Мене в Мойсеевия закон, в пророците и в псалмите»*.

Един ден в синагогата Той е прочел от свитъка на Исая 61:1, и след това е казал: *"Днес се изпълни това слово пред вашите очи"* (Лук. 4:16-21). По това време са се изпълнили повече от сто пророчества на Стария Завет, които се отнасят до Божия спасителен план.

Еврейския Стар Завет е бил преведен едва 250 години преди Христос в Александрия, в Египет. Превеждали са го еврейски учени на гръцки, който по онова време е бил световния език. Но еврейските познавачи на Тората в Израел не са признавали този превод, който е бил наречен "Септуагинта LXX". В него на читателя вече му убягва много ценния и важен смисъл, който с лекота може да бъде разбран в еврейския текст. Именно затова ние искаме във тази брошура да поясним първоначалното значение в еврейския текст на онези места, на които това е необходимо. Но независимо от това, дори и хората, които владеят няколко езика, са зависими от ръководството и откровението на Божия Дух. Ние вярваме в абсолютната инспирация на Светото Писание, което отвътре се потвърждава от абсолютното съответствие между Стария и Новия Завет.

Новия Завет, който се състои от 27 книги, е бил комплектуван като канон в първите векове на християнството. Започвайки своето евангелие, Лука разказва какво е станало в началото. **„Понеже мнозина предприеха да съчинят повест за съвършено потвърдените между нас събития...“** От всички тези "мнозина" впоследствие са останали четири евангелия: Матей, Марк, Лука и Йоан. Те са били вложени в канона под названието "евангелия". Били са предназначени да свидетелстват на следващите поколения за онова, което се е случило в живота и дейността на Исус Христос, и за онова, което се отнася към историята на спасението. Всяко едно евангелие има свой собствен стил, но чрез тяхното многообразие ние получаваме един по-широк образ на нашия Господ и Спасител, започвайки от рождението Му и до възнесянето Му на небето.

Например, Матей ни дава доказателството за това, че с раждането на Христос се е изпълнило пророчеството на Исая 7:14 **„Ето, девица ще зачене и ще роди син, и ще го нарече Емануел“** (Мат. 1:18-25). Във 2 глава, от 1 до 6 стихове се

съобщава за Неговото раждане във Витлеем, което е изпълнение на пророчеството на Михей 5:2 **„А ти, Витлеем Ефратов...от теб ще излезе за Мен Един, Който ще бъде владетел в Израел“**.

Марк започва своето евангелие с две старозаветни пророчества, които се отнасят за служението на Йоан Кръстител: **„Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа, направете в безводното място прав път за нашия Бог“** (Ис. 40:3) и **„Ето, Аз изпращам вестителя Си, който ще устрои пътя пред Мен“** (Мал. 3:1).

Лука още в първата глава съобщава за посещението на Ангела Габриел при Захария в храма и за известието за раждането на Йоан Кръстител, а също така и за посещението на същия този Ангел при Мария, на която е предизвестил раждането на Изкупителя (1:30). **„Не бой се, Мария, защото си придобила Божието благоволение. И ето, ще заченеш в утробата си и ще родиш Син, Когото ще наречеш Исус“** (на иврид е Йешуа).

Йоан се връща към самото начало и дава свидетелство: **„В началото беше Словото“** (Йоан 1:1). **„И Словото стана плът и живя между нас...“** (ст. 14).

Само онзи, който прочете и четирите евангелия, ще получи пълна картина за живота и дейността, за служението и страданията, смъртта, възкресението и възнесението на нашия Изкупител, което е най-висшата точка на историята на спасението, предсказано в Стария Завет. След евангелията следват Деяния на апостолите в първоначалната църква, посланията на апостолите, и накрая откровението на Исус Христос, което е било дадено на апостол Йоан на гръцкия остров Патмос. В началото евангелията и посланията на апостолите са били четени в локалните църкви, а след това са били препращани в другите църкви. **„И като прочетете това послание помежду си, наредете да се прочете и в лаодикийската църква; и онова, което е от Лаодикия, да го прочетете и вие“** (Кол. 4:16). Това известие е обиколило целия свят, както Господ е заповядал в Своята мисионерска заповед.

И преди да бъде изнамерена печатната машина през 15 век, тези послания непрекъснато са били преписвани на ръка. При преводите на други езици са били въведени главите, а след това и стиховете. Необходимо е още веднъж да подчертаем, че не сравняването на различните преводи, колкото и ценни да са те, ни дават пълната яснота, но Божият Дух, Който наистина изследва Божиите дълбочини (1 Кор. 2:10), и ни въвежда във всяка истина (Йоан 16:13). Буквата, т.е. написаното слово, трябва да стане за нас открито и живо, защото Божието Слово пребъдва вечно (1 Пет. 1:25; Ис. 40:8).

ИСТИНСКИЯТ ВЯРВАЩ ПРИЕМА ПОТВЪРДЕНОТО БОЖИЕ СЛОВО

Ние питаме, а Бог ни отговаря чрез Словото Си. Какво ни казва Бог чрез Стария Завет? И какво ни е подарил чрез Новия Завет? Какво е истинската вяра, и какво е

имитация на вярата? Има ли някакво установено и потвърдено християнство, и всички съществуващи църкви дали са невястата на Исус Христос?

Всички, които се интересуват и се занимават с тези теми знаят, че в Стария завет са били дадени обещания, които се изпълняват в течение на новозаветното време на спасение. Известно е и това, че Светото Писание в рамките на християнския свят се тълкува различно. Тези разногласия започват още от първия стих на Библията и продължават до последния.

На това място е необходимо да поясним, че Бог пребивава единствено в Своето оригинално Слово и ни говори само и единствено чрез него. Също така трябва да стане ясно, че посредством тълкуването и с помощта на религията, Божият противник се е промъкнал в църквите и води хората към заблуда по религиозен начин.. Именно той още в началото е изопачил Божието Слово, и според Битие 3 гл. е стоял срещу Ева със следния аргумент: „**Наистина ли каза Бог?**“ Така той е успял да породи съмнение и по този начин е предизвикал грехопадението, т.е. отделянето от Бога. И днес той продължава да поставя под съмнение това, което казва Бог, като го тълкува по своему. Неговото влияние е навсякъде, където му се отдаде такава възможност, дори и в теологичните факултети, хранейки интелекта на любознателните студенти, които с желание ядат от дървото на познанието, въпреки че то и до днес носи духовна смърт.

БОГ / ЕЛОХИМ – ГОСПОД / ЯХВЕ.

ЦЕННИ СРАВНЕНИЯ

В Септуагинтата еврейската дума *Елохим* е преведена като *Теос*, която започвайки от Бит. 1:1 се среща в Библията 3526 пъти. В нашите Библии е използвана думата Бог. Думата ЯХВЕ (JHWH) е преведена като *Кириос* и се намира в Библията 4 024 пъти, започвайки от Бит. 2:4. В нашите Библии тя е преведена като Господ. А словосъчетанието **Елохим-Яхве**, т.е. **Господ Бог** се намира 6 356 пъти в Библията.

Всеки Евреин знае, че думата **Елохим** означава един и единствен Бог. Защото самият Той още в Стария Завет Се е представил като **Един, Който е**. Той, Който е вечният, не съществува в множествено число като личности, но Се проявява в многообразието на Своите откровения (теофании) като Сътворител, Пазител, Изкупител, Цар, Съдия и т.н. Това не са имена, а личните качества на Бог.

Бог не се казва „Сътворител“, защото Той е Сътворителят. Не се казва „Цар“, защото Той Си е Царят. Бог не се казва „Съдия“, но Той е Съдията. Не се казва „Спасител“, Той е Спасителят, и т.н., обаче Той винаги е **един и същ**.

Ще дадем няколко примера: В Бит. 14:19 Той е представен като **Ел Елион** – Всевишен Бог. "**Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог (Ел Елион), Създател на небето и земята**".

В Бит. 17:1 Той се явява на Авраам като **Ел Шадай** – Бог Всемогъщ. "**Аз съм Всемогъщият (Ел Шадай); ходи пред Мен и бъди непорочен**".

В Бит.21:33 е написано *Ел Олам* – вечния Бог. "*...и там призова името на Йехова, Вечния Бог (Ел Олам)*".

В Ис. 9:5,6 има обещание за раждането на Сина: "*...и името Му ще бъде Чудесен, Съветник, Бог могъщ (Ел Гиббор), Отец на вечността, Княз на мира...*"

Всички еврейски думи, които започват на **Ел**, или завършват на **ел**, се отнасят за Бога. А думите, които започват на **Я**, или завършват на **я**, се отнасят за Яхве (Господ). Това е много важно и не търпи никакво тълкувание. Например **Иммануел** означава «Бог с нас»; **Изра-ел** означава «Божи воин»; **Вет-ел** (Ветил) означава «Божи дом»; **Дани-ел** означава „Бог е Съдия“. **Ели-я** (Илия) означава „Яхве е Бог“; **Иса-я** означава „Яхве е спасение“; **Аллилу-я** означава „славете Яхве“, и т.н.

Святото име на завета ЯХВЕ, както е написано в еврейския оригинален текст, има особено значение. И както вече беше казано, **ЕЛОХИМ** е било преведено като **ТЕО**, а **ЯХВЕ** – като **КИРИОС**. Но това не точно съответства на първоначалното им значение, защото **Кириос** е «владетел», и той може да бъде който и да е цар или властващ. Но това слово не дава точен **израз на откровението на името на Бога**, така както е засвидетелствано в Изх.6:2,3: "*И Бог (Елохим) каза на Мойсей: "Аз съм Яхве (Господ). Явих се на Авраам, Исаак и Яков с името Ел Шадай (Бог Всемогъщия), но не им бях познат с името Си Елохим Яхве (Господ Бог)"* [директно е преведено от немската Библия – бел. на прев.].

Името, означено в Стария Завет като тетраграм **ЈНВН** е изявеното, свято заветно име на Господ Бог. Предстояло е да бъде сключен завета с Израел, и затова Господ Бог е открил на Своя пророк Мойсей и на народа Си Своето име на завета – **ЈНВН (Яхве)**. В Своето законодателство в Изх. 20:7 Всемогъщият е казал: „*Не изговаряй напразно името на Господа (Яхве) твоя Бог; защото Господ (Яхве) няма да смята за безгрешен онзи, който изговаря напразно името Му*“. Това име е било за Господа толкова свято, че Той е искал да го види осветено в Своя народ Израел.

Например, когато са изнасяли мъртвец от къщата, било е забранено да се изговаря името на Господа (Амос 6:10): "*...Мълчи, защото не бива да споменем името Господне,*" – тъй като Бог не е Бог на мъртвите, а на живите (Мат. 22:32). Но и това слово от Амос е било разбрано и тълкувано неправилно, така че заветното име на Бога е **Яхве** и до сега не се произнася от ортодоксалните Евреи, а е заменено с думата **Адонай**. Еврейската дума **Адон** означава *цар, властелин* и даже *господин*. Сара е наричала Авраам **Адон** (Бит. 18:12; 1 Пет. 3:6). Обаче **Елохим Яхве** (Бог Господ) е не само Цар, но Той е "**Вечният**", "**Аз Съм**" и "**Сам в Себе Си съществуващ**" (Изх. 3:14; Изх. 34:5-6 и др.). **Яхве** е ясно изявеното заветно и изкупително име на Бога в Стария Завет.

В следващите седемте имена се съдържа целият изкупителен план на Бога: **ЯХВЕ-ИРЕ** означава «Господ ще промисли» (Бит. 22:1-14); **ЯХВЕ-РАФА** – Господ изцелява (Изх, 15:26); **ЯХВЕ-НИСИ** – Господ е наше знаме (Изх. 17:15); **ЯХВЕ-ШАЛОМ** – Господ е наш мир (Съд. 6:24); **ЯХВЕ-ЦИДКЕНУ** – Господ е

наша праведност (Ерем. 23:6); **ЯХВЕ-ШАМА** – Господ е тук (Езек. 48:35); **ЯХВЕ-САВАОТ** – Господ на силите (1 Цар. 1:3).

Елохим (Бог) е невидим, и по същество Той е Дух (Йоан 4:24), **Когото** никой никога не е видял (Йоан 1:18; 1 Йоан 4:12), и Който е оставал скрит във вечността в Своята пълнота на Духа, Светлината и Живота (1 Тим. 1:17). Но в началото на времето Той Се е изявил като ЯХВЕ (ГОСПОД) във видим образ. Чрез Своето могъщо Слово Той е извикал в съществуване всичко, както в естесвеното, така и в свръхестественото творение, и после Се е разхождал в рая.

Първата изповед на вяра, която ни е дадена в писанието като *"Шмах Израел"* е излязла лично от устата на Господ Бог. Яхве е заповядал: **„Слушай, Израилю! ГОСПОД е нашият Бог; ГОСПОД е един!"** (Втор. 6:49). В Марк 12:29 намираме потвърждение на това от устата на нашия Господ и Изкупител: *„Слушай, Израилю: Господ, нашият Бог, е един Господ“*.

В оригинал това мото звучи по следния начин:

ЯХВЕ ЕЛОХИМ ЯХВЕ ЕХАД – ЯХВЕ(Господ) Е НАШИЯТ БОГ, ЯХВЕ (Господ) Е ЕДИН !

Това свидетелствува за истинската вяра в един истинен Бог. И дори ако изявата Му е многообразна, т.е. като Сътворител, Изкупител, Цар, Съдия и т.н., все едно Той остава Един и Вечен, и освен Него няма друг. **„Аз съм ГОСПОД и няма друг, няма Бог освен Мен..."** (Ис. 45:5-6). **„Аз съм Господ, твоят Бог... Да нямаш други богове, освен Мен"** (Изх. 20:2-3).

ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА БОЖИЯ СПАСИТЕЛЕН ПЛАН В НОВИЯ ЗАВЕТ

За изпълнението на Своя вечен план за спасение на човечеството, в началото на Новия Завет Бог се е открил като Отец в Сина, и чрез Святия Дух в Исус Христос (на еврейски *Яшуа Машиях*) Божият Помазаник. Новозаветното име Яшуа (Яхшуа) е произлязло от старозаветното име Яхве, което се съдържа в него. Еврейската дума **ясха** означава спасение (Изх. 14:30). Достатъчно е само да сравним Иоил 3:5 *„Който призове името Господне (Яхве), ще бъде спасен..."* с Деян. 2:21: *„И всеки, който призове името Господне (Яшуа) ще бъде спасен"; „Защото всеки, който призове Господното име, ще се спаси"* (Рим. 10:13).

ЯХВЕ на Стария Завет е **ЯШУА** на Новия Завет. В еврейския текст е написано: *„И ще му дадеш името Яшуа, защото Той ще спаси (ясха) Своя народ от греховете им"* (Мат. 2:21). **ЯШУА** значи **ЯХВЕ СПАСИТЕЛ**. За съжаление това новозаветно име, в което Бог ни се открил като Отец в Сина, не винаги е било разпознато в спасително си значение. Необходимо е откровение от Божия Дух, за да бъде разпозната тази непостижима и необяснима тайна, в която сме били включени. Най-напред за всички се е отнасяло това: *„Естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно."* Но апостола добавя: *„А на нас Бог*

откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини“ (1 Кор. 2:14,10).

И преди Спасителят да може да изпълни Своето послание и да ни подари изкуплението, Той е трябвало да се роди на този свят в плътско тяло като Син. „А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона“ (Гал. 4:4). „А рождението на Исус Христос стана така...оказа се, че тя е заченала от Святия Дух“ (Мат. 1:18). „...защото заченатото в нея е от Святия Дух“ (Мат. 1:20 б). „А всичко това стана, за да се изпълни изреченото от Господа чрез пророка, който казва: Ето, девицата ще зачене и ще роди син; и ще го нарекат Емануел, което значи Бог с нас“ (Мат. 1:22-23; Ис. 7:14). „И ангелът и отговори: Святия Дух ще дойде върху теб и силата на Всевишния ще те осени; затова и Святият, Който ще се роди от теб, ще се нарече Божи Син“ (Лук. 1:35). Свидетелството на Святия Дух е изпълнило Елисавета и тя казва: „И от къде ми е тази чест, да дойде при мен майката на моя Господ“ (Лук. 1:43) (не Божията майка). Раждането на Божия Син ни е съобщено по пределно ясен начин. Ангела е казал и на пастирите: „Днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ“ (Лука 2:11).

В Божието слово ние намираме четири описания на нашия Господ и Спасител в качеството си на **Син**: *Син на Авраам; Син на Давид; Божи Син и Човешки Син.*

Като **Син на Авраам** (Мат. 1:1) Той е наследник на света (Рим. 4:13), а изкупените са предназначени да бъдат наследници на Бога и сънаследници на Исус Христос (Рим. 8:17).

Като **Син на Давид** (Мат. 1:16) Той е Цар (Лук. 1:32; Йоан 18:37), а изкупените са предопределени да споделят с Него царското владичество (Откр. 5:10).

Като **Син на Човека** Той е пророка, когото Мойсей е предсказал във Втор. 18:15-19, и както е било подчертано и от Петър в Деян. 3:22-24 "...и всяка душа, която не послуша този пророк, ще бъде изтребена отсред народа".

Като **Божии Син** Той е Изкупител, чрез Когото изкупените са били въведени като синове и дъщери на Бога в статут деца на Бога: «...**та да получим осиновението**» (Гал. 4: 5б).

Затова Павел е написал: „**Павел, слуга на Исус Христос, призван за апостол, отделен да проповядва благовестието от Бога, което от напред Той беше обещал чрез пророците Си в светите Писания за Неговия Син, нашия Господ Исус Христос, Който по плът се роди от Давидовото потомство, а по Дух на святост беше обявен със сила като Божи Син чрез възкресението от мъртвите. Чрез Когото получихме милост и апостолство в Неговото име да привеждаме в послушание към вярата човечеци от всички народи**“ (Рим. 1:1-5).

Божият Син Исус Христос по плът произхожда от рода на Давид (Мат. 1:1-17; Лука 3:23-38) и ни "**примири чрез Неговата смърт в плътското Му тяло, за да ни представи пред Себе Си свети, непорочни и безупречни**" (Кол. 1:22). "**В Него имаме изкуплението си чрез кръвта Му, опрощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата милост**" (Ефес. 1:7). Със Своята Си

умилостивителна смърт Той ни подари примирение с Бог: **«Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението»** (2 Кор. 5:14-21). Той умря "...за да унищожим чрез смъртта онзи, който има власт над нея, тоест дявола" (Евр. 2:14). Чрез Неговото възкресение ни беше дадена победа над смъртта и подарено безсмъртие.

„Понеже както чрез човека дойде смъртта, така чрез човека дойде възкресението на мъртвите... Защото Той трябва да царува, докато положи всички врагове под краката Си... И когато Му бъде покорено всичко, тогава и Сам Синът ще се покори на Този, Който Му е покорил всичко, за да бъде Бог всичко във всичко" (1 Кор. 15: 21,25,28).

Когато Той се завърне, всички изкупени ще преживеят следното: **„...това тленното трябва да се облече в нетление и това смъртното да се облече в безсмъртие. А когато това тленното се облече в нетление и това смъртното се облече в безсмъртие..."** тогава изкупените ще възкликнат: **„О, смърт, къде ти е победата? О, смърт, къде ти е жилото? ...Благодарим на Бога, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос** (1 Кор. 15: 53,54,55,57). Амин!

Единия Бог никога не е бил разделен на три вечни и три всемогъщи личности. В Светото Писание никъде не се споменава за триединен Бог, или за троица. Не се споменава и за двуединство. Говори се единствено за това, че Отец се е открил в Сина заради нашето спасение. Новия Завет също свидетелства само за **един единствен Бог**: "...славата, която е от единствения Бог" (Йоан 5:44), "...да познаят Теб, единствения истинен Бог" (Йоан 17:3), "...а Бог е един" (Гал. 3:20), "...на невидимия, единствения Бог..." (1 Тим. 1:17), "...защото има само един Бог..." (1 Тим. 2:5), "Аз съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е, Който е бил, и Който иде, Всемогъщият" (Откр. 1:8).

Истинската всеобхващаща апостолска изповед на вяра се намира единствено в Библията, и един път завинаги е била предназначена за Църквата на Господа.

"ЕДИН ГОСПОД, ЕДНА вяра, ЕДНО кръщение; ЕДИН БОГ, Отец на всички, Който е над всички и чрез всички и във всички" (Ефес. 4:5-6).

"И без противоречие – велика е тайната на благочестието: Бог, Който бе явен в плът, потвърден чрез Духа, видян от ангели, проповядван между народите, повярван в света, възнесен в слава"(1 Тим. 3:16) .

В своята човешка същност, съгласно с плана за изкупление, Господ е показан на нивото на Бога като **Изкупител** в делата Си.

Той е Посредник: "Защото има само един Бог и един Посредник между Бога и човеците – **Човекът Исус Христос**" (1 Тим. 2:5);

и **Ходатай**: "Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите, но ако някой съгреша, **имаме Ходатай при Отца – Исус Христос Праведния**"(1 Йоан. 2:1);

и **Първосвещеник**: "А понеже Христос дойде като **Първосвещеник** на бъдещите добрини, Той влезе през по-голямата и по-съвършена скиния, не с

ръка направена, т.е. не от настоящети творение, веднъж завинаги в светилището и то не с кръв от телци и от козли, а със собствената Си кръв, и придоби за нас вечно изкупление (Евр. 9:11-12).

СТРУВА СИ ДА СЕ ЗАМИСЛИМ ВЪРХУ ТОВА

В продължение на четирите хиляди години от Адам до Христос никой не се е обръщал към Отец на небесата; нито Авраам, нито Мойсей, нито който и да било друг пророк; а съвсем пък не са се обръщали към Божия Син. Не се е провеждала и никаква беседа между Отец и Сина. И едва по-късно, поради погрешното разбиране и въз основа на тринитарната гледна точка, се е появило тълкуванието на следното изречение: *"Да сътворИМ човека..."* (Бит. 1:26), а също и Бит. 11:7, където Господ е казал: *"Нека слезЕМ и там да разбъркаМЕ езика им, така че един друг да не разбират езика си"*.

Господ Бог никога не е разговарял Сам със Себе Си, нито с някаква друга божествена личност, а е разговарял с ангелите, които са Го обкръжавали. Това отново и отново намираме в потвърждение също и в 2 Лет. 18:18-22, където Господ има беседа с небесните воинства отдясно и отляво Нему. В Ис. 6:1-13 Господ е говорил на серафимите, които са били около Него. **„...Кого да изпратя? И кой ще отиде заради нас?“** (стих 8). Той е попитал Йов: *"Къде беше ти, когато основах земята? ...когато звездите на зората пееха заедно и всички Божи синове възкликваха от радост?"* (Йов 38:4,7).

Господ, като Божи Син в човешко тяло е станал подобен на нас: *„... и се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на хората"* (Фил. 2:7), пролял е Своята кръв за прощение на греховете ни: *«Защото това е Моята кръв на новия завет, която за мнозина се пролива за прощаване на греховете»* (Мат. 26:28), и е сключил с нас нов завет, като ни е въвел в осиновението: **„И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ни Духа на Сина Си..."** (Гал. 4:6).

Полезно е да отбележим, че **Господ (Яхве)** на Стария Завет е същият **Господ (Яшуа)** на Новия Завет. Започвайки от Едемската градина, невидимият вечен Бог е откривал Себе Си в Стария Завет във видим образ като Господ. Той е посетил Авраам, придружен от двама ангели: **„След това Господ се яви на Авраама при Мамвриевите дъбове, когато той седеше при входа на шатрата си в горещината на деня.. Като повдигна очите си и погледна, ето трима мъже стояха срещу него“** (Бит. 18:1-2). След това Господ е говорил с Авраам (стих 20), докато двата ангела са тръгнали за Содом (Бит. 19:1).

Яков Го е видял на небесната стълба: **„А Господ стоеше на нея и каза: Аз съм Господ, Бог на баща ти Авраам и Бог на Исаак; земята, на която лежиш ще дам на теб и на потомството ти“** (Бит. 28:12-13). Явил Се е на Мойсей в горящия храст (Бит. 3 гл.), а след това Се е явил на целия Израел в огнения и облачен стълб (Бит. 40:34-38). Господ е разговарял с Мойсей лице в лице (Бит. 34:10). Пророк Михей е видял Господа на трона (1 Царе 22:19), както и пророк

Исайя (Ис. 6 гл.). И апостол Йоан Го е видял на трона: „...и **ето, на небето стоеше престол и на престола седеше Един**“ (Откр. 4:2). Това не е била някаква втора личност, а Бог, Който е Дух, е бил във видим образ като Господ.

В Новия завет Бог, като Отец на небето, Се е открил в Единородния Си Син на земята. Като Син Той е казал: „**Аз излязох от Отца...**“ А учениците Му са казали: „...**затова вярваме, че си излязъл от Отца**“ (Йоан 16:28-30). След извършеното изкупление Той е седнал като Човешки Син от дясно на Бога (Мат. 26: 63,64). „**Възнасям се при Моя Отец и при вашия Отец...**“ (Йоан 20:17). В Пс. 110:1 е било предсказано: „**Седи отдясно Ми, докато положи враговете ти за твое подножие**“ (Мат. 26:64; Лука 22:69; Евр. 1:13; Евр. 2:7-8 и др.). Той е казал не като Син, а като Господ: „**Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, Аз Съм**“ (Йоан 8:58).

Той е казал **АЗ СЪМ** и в Стария и в Новия Завет:

„**АЗ СЪМ** Господ, Святия ваш, Творецът Израелев, вашият Цар“ (Ис. 43:15).

„**АЗ, АЗ СЪМ**, Който изтривам твоите престъпления заради Себе Си и няма да си спомня за греховете ти“ (Ис. 43:25).

„Чуй Ме, Якове, и ти, Израелю, когото Аз призовах: **АЗ СЪМ Същият – АЗ СЪМ Първият и АЗ СЪМ Последният**“ (Ис. 48:12).

«**Затова Пилат Му каза: Ти цар ли си? Исус отговори: Ти казваш, че съм цар. Аз затова се родих и затова дойдох на света, да свидетелствам за истината. Всеки, който е от истината, слуша Моя глас**“ (Йоан 18:37).

В евангелието от Йоан ние отново и отново срещаме формулировката **АЗ СЪМ**: „**АЗ СЪМ** хляба на живота. **АЗ СЪМ** светлината на света. **АЗ СЪМ** добрия Пастир. **АЗ СЪМ** възкресението и живота. **АЗ СЪМ** пътя истината и живота“.

„**АЗ СЪМ** Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е, Който е бил и Който иде, Всемогъщият“ (Откр. 1:8).

„**АЗ СЪМ** Алфа и Омега, Първият и Последният, Началото и Края“ (Откр. 22:13).

РЕШАВАЩИ СРАВНЕНИЯ

Свидетелствата на Стария и Новия Завет за нашия Спасител Исус Христос са в абсолютна хармония. Но в катехизиса и в много други теологични учебници е записано вероизповедание, което е формулирано от хората. Апостол Йоан е казал много ясно: „**По това познавайте Божия Дух; всеки дух, който изповядва, че Исус Христос дойде в плът, е от Бога; а всеки дух, който не изповядва Спасителя, не е от Бога; и това е духът на антихриста, за когото сте чули, че идва, и сега е вече в света**“ (1 Йоан 4: 2-3). А що се отнася до Христос, Сина, то Йоан отива към същността на нещата и пита: „**Кой е лъжец, освен онзи, който отрича, че Исус е Христос (Помазаника)? Такъв човек е антихрист, който се отрича от Отца и от Сина**“ (1 Йоан 2:22). Думата „анти“ означава „против“,

или «вместо». Става въпрос за духа, който действа в противоречие на Христос, и за антихриста, който се намира под влиянието на този дух. **Всичко, което се проповядва и противоречи на това, което Божият Дух е известил чрез учението на Христос в Библията, е от антихриста, и е насочено против Него, с цел да ни отдели от Бога – от дървото на живота** (Откр. 22:19).

Ако обърнем внимание на предупреждението на апостола, че всеки, който не признава Исус Христос, Който се е явил в плът като Син, не е от Бога, то възниква следващия въпрос: **Какво ще стане с онези, които признават Сина, чието девственото рождение е било предсказано в Ис. 7:14, и Който според предсказанието на Мих. 5:1 се е родил във Витлеем (Мат. 2:5), като втората личност на Божеството, за която обаче Библията не знае абсолютно нищо?** Затова и апостол Йоан е трябвало повторно да подчертае, че „...**всеки дух, който не изповядва Спасителя** (според свидетелството на Светото Писанието) **не е от Бога; и това е духът на антихриста**“ (1 Йоан. 4:3).

Формулировките на църковните вероизповедания, които са били въведени в 325 г. в Никея и са били допълнени в 381 г. в Константинопол, не съответстват на свидетелството, оставено ни в Библията. Там се казва следното: **„Божият единороден Син, като роден от Бога преди всички времена; Бог от Бога, Светлина от Светлината, истински Бог от истинския Бог, роден, не сътворен, една същност с Отца“**. Според това твърдение Синът е бил роден като Бог от Отца на небето, преди да започне времето, т.е. във вечността – това е в абсолютно несъответствие с Библията!

Според това твърдение не може да става и въпрос за Христос, Синът и Помазаника. Та нали в Писанието се казва: **„Ти си Мой Син, Аз днес те родих“** (Пс. 2:7). А във вечността не съществува нито днес, нито утре. Тя съществува винаги. Ангел Габриел е отишъл при Мария и е **известил за раждането на Сина на земята**. Той е казал на девица Мария: **„Ще заченеш в утробата си и ще родиш Син, Когото ще наречеш Исус (Яшуа)“** (Лука 1:31).

Изповедта: **«Бог Отец, Бог Син и Бог Свят Дух; Отец вечен, Син вечен и Святия Дух вечен»** е абсолютно небиблейска, и като такава е антихристовска. Има само един вечен Бог: **„от века и до века Ти Си Бог“** (Пс. 90:2). В Библията няма такива изрази като **Бог Син, вечен Син, или Бог Святия Дух**. Писано е само за Божия Син и за Святия Дух. Святия Дух не е никаква трета личност, а това е Духът на Бога, Който в началото се е носил над водата (Бит. 1 гл.) и е споменат в Библията 378 пъти като **Руах Яхве**, и Който е бил излят върху църквата на Новия Завет в деня на Петдесетница (Деян. 2 гл.). Святия Дух е бил обявен за третата личност на Божеството едва в 381 г. в Константинопол на третия събор на църквата. А така наречената „апостолска изповед на вяра“ не е нито библейска, нито апостолска.

Апостолско може да бъде единствено онова, което произхожда от апостолите, а библейското е онова, което е написано в Библията. **„за нас има само един Бог – Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ – Исус Христос, чрез**

Когато е всичко, и ние чрез Него“ (1 Кор. 8:6). И именно този Един Бог се е открил като Господ – Отец в Сина.

Нито една църква няма полза от това, че изповядва словото от Еф. 4:5 *„един Господ, една вяра, едно кръщение“* при положение, че поучава и проповядва съвсем различна вяра, съвсем различен Господ, и съвсем различно кръщение от това, което е записано в Светото Писание.

Целият теологичен спор, който се е водил в третия век на християнството, е възникнал поради това, че човешкия дух се е опитал да обясни Божеството, за да Го направи понятен, и да обясни откровението на Отца в Сина, макар че е написано: **„никой не познава Сина, само Отец и никой не познава Отец, а само Сина и онзи, на когото Синът благоволи да Го открие“** (Мат. 11:25-27; Лука 10:21-22). Апостолите и пророците никога не са дискутирали на тема Божество, защото онова, което Господ е казал на Петър, е вожало и за тях: **„плът и кръв не са ти открили това, а Моя Отец, Който е на небесата“** (Мат. 16:16-19).

Истинската изповед на вяра на една истинска Божия църква, която е стълб и опора на истината (1 Тим. 3:15) можем да я намерим единствено в Библията. Само в нея ни се казва кой е Исус Христос, Божия Син. **Тази вечна истинска изповед на вяра е установена от самия Бог, тъй като тя се отнася до изкуплението и вечния живот.**

„И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живота; който няма Божия Син, няма живота“ (1 Йоан. 5:11-12).

Това е също преживяване на спасение, което всеки може лично да го преживее според Божията милост. **«...на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име»** (Йоан. 1:12).

„Знаем също, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаем истинния Бог; и ние сме в истинния Бог, в Неговия Син Исус Христос. Този е истинният Бог и вечен живот“ (1 Йоан. 5:20).

За истинската църква на Исус Христос, която не е организация, а жив организъм, е валидно единствено библейското учение така, както е записано в Светото Писание. И може да се вярва единствено на него, да се поучава **установеното във вечно валидно завещание**, в което нищо не може да бъде променено, и нищо не може да бъде добавено (Гал. 3:15; Откр. 22:18-21).

„Но ако и самите ние, или ангел от небето ви проповядва друго благовестие, освен онова, което ви проповядваме, нека бъде проклет“ (Гал. 1:8).

Онзи, който е получил пряко призвание от Бога така, както и първите апостоли Петър, Йоан, Яков и Павел, той застава на позиция единствено за Бога и за Божието Слово. Точно както и служащите в различните църкви държат на онова, което се проповядва там, на което се вярва, което се поучава, и което се практикува в техните църкви. Именно поради тази причина са се появили изповеди на вяра и догми, които са били установявани по време на църковните събори, започвайки от 4 век след Христа. Дори и след Реформацията всички

новообразувани християнски вероизповедания са устано-вявали свои собствени учения, които не винаги са в съответствие с това, което е написано в Библията.

Днес в света има повече от 2 милиарда привърженици на християнството, които са разделени на католическа църква, православна, англиканска, протестантска и много други различни църкви и общества.

ТРАГИЧНОТО РАЗВИТИЕ В УТВЪРДЕНОТО ХРИСТИЯНСТВО

Разбира се, че всеки човек има право сам да решава на кого и на какво да вярва. Тук ние искаме накратко да опишем трагичната история на църквата в нейното развитие през вековете.

В началното християнство поучението е било изцяло според Писанието. Апостолите, научени лично от Господа, са били водени от Святия Дух. Първите християни са били едно сърце и една душа. Първата църква е била жив организъм, а не религиозна организация. Бог Сам в цървата Си е поставял апостоли, пророци, учители, евангелизатори и пастири (1 Кор. 12 гл.; 1 Кор. 14 гл.; Ефес. 4 гл. и др.). Създавали са се локални самостоятелни църкви, в които нито старшите, нито дяконите са имали някакво политическо влияние. Въпреки това много от висшестоящите чиновници в Римската империя са започнали да виждат заплаха за традиционната религия и обществения ред поради бързорастящите християнски църкви. И затова по времето на Нерон (64 г. сл. Хр.) са започнали преследвания, които през първите векове все повече са се разраствали.

След последното жестоко преследване на християните по времето на император Диоклециан (284-305 г. сл. Хр.), християнството е станало официално признато от император Константин в 313 г. По този начин християнството, което по онова време вече е отпадало от първоначалното си учение, е започнало да се приспособява към интересите на власта в империята. А само година след това Константин се е нарекъл Понтифекс Максимус, т.е. владетел на държавата и църквата. Така е възникнала държавната църква в Римската империя.

В 380 г. император Теодосий I е обявил вярата в троица като официална държавна религия, към която са били задължени да принадлежат не само многобройните религиозни християнски направления, но и всички граждани на Римската империя. Било обявено: „Няма спасение извън църквата“ и „Този, чиято майка не е църквата, той няма Бога за Отец“. Има ли това религиозно-политически мотивирано развитие на имперската църква нещо общо с Църквата на Исус Христос? Нищо, абсолютно нищо!

Титлата „Понтифекс Максимус“, която първоначално е принадлежала на най-висшия свещенник в древноримския култ на боговете, е преминала най-напред към римските императори, а след това и към римските папи.

Римският папа Лео Велики (440-461 г. сл. Хр.) е бил първия епископ на Рим, който се е провъзгласил за „Понтифекс Максимус“. Примата на папата и католическата църква изхожда от твърдението, че Исус е основал църквата Си

върху Петър, на когото Той е дал ключовете от Небесното царство, а също и затова, че Петър е бил първия епископ на Рим, а по този начин и първия Римски папа. Дори те аргументират със думите на Исус: „На тази скала ще построя Своята църква..“. Макар, че всеки един теолог знае, че в Мат. 14:18 са използвани две различни думи. Нашия Господ е казал: „*Ти си Петър...*“ (**петрос** е камък, отломък от скала). Освен това Той не е казал; „*върху теб ще построя Своята църква..*“, а е казал: „**На тази скала (петра е голяма скала) ще построя цървата Си**“. Как е възможно някой да твърди, че Петър е скалата, върху която е била построена църквата на Исус Христос?

Църквата е построена върху Христос, Скалата на спасението, Крайъгълния камък, както е свидетелствал и апостол Петър в 1 Пет. 2:4-6: „Защото е писано в Писанието: „**Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен, и който вярва в Него няма да се посрами**“. Във връзка с библейската църква Павел пише в Еф. 2:20, „**понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като крайъгълен камък е сам Христос Исус...**“

По Божие поръчение той пише също: „*Според дадената ми Божия милост като изкусен строител, аз положих основа; а друг гради на нея. Но всеки нека внимава как гради на нея. Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос*“ (1 Кор. 3:10-11).

В една истинска Божия църква, която се състои от изкупени, **Главата е Исус Христос** (Ефес. 4:15). Нали и нашия Господ е казал: „**Аз ще построя Моята църква и портите на ада няма да и надделят**“ (Мат. 16:18), т.е. не много църкви, а една „**Моята църква**“. Под това се разбира малкото стадо от истински вярващи хора (Лука 12:32), за което добрият Пастир е дал живота Си, и Неговите овце слушат само Неговия глас (Йоан 10 гл.).

Самият апостол Симон Петър никога не е бил в Рим, а твърдението за неговото епископство е умишлено създадена легенда. В Рим е живял един магьосник Симон Маг, който е произвел голямо впечатление на сената.

Според Деяния 18, император Клавдий, който е управлявал от 41 г. до 54 г. сл. Хр., е изгонил от Рим всичките евреи, в това число и съпрузите Акила и Присцила. А апостол Петър е писал своето писмо не от Рим, а от града Вавилон на Ефрат (1 Пет. 5:13). Руините на този град се намират и до днес в Ирак, на 92 км южно от Багдад. Мисионерските пътешествия на Петър и Павел са описани в Деяния на апостолите. Павел, който нееднократно е бил в Рим, като единия път е стоял там 2 години (Деян. 28:30), в своите писма до тамошните вярващи нито веднъж не споменава Петър, а в посланието си до Римляните той е назовал по име 27 души. Също и думите, казани от Исус: „**На когото простите греховете, са простени...**“, в по-късните времена са били изтълкувани по съвсем друг начин. По времето на апостолите това не е било някакъв служебен акт според решението на даден свещеник, а като едно предложение, направено чрез проповед за Исус Христос разпънатия, Който като Божи Агнец е понесъл греховете на света. Поръчението, което са получили апостолите от възкръсналия Господ, звучи по следния начин:

„...да се проповядва в Неговото име покаяние и прощение на греховете между всички народи...“ (Лука 24:47; Деян. 13:38).

Първата проповед в деня на Петдесетница, след изливането на Святия Дух и основаването на църквата на Новия Завет, е докоснала сърцата в дълбочина на много слушатели, и така че те са задали на Петър въпроса: **„Какво да сторим, братя? А Петър им каза: Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете ви; и ще приемете този дар, Святия Дух... И така, тези, които приеха поучението му, се кръстиха; и в същия ден се присъединиха около три хиляди души“** (Деян. 2:37,38,41). Петър пише по отношение на извършеното изкупление: **„Като знаете, че не с преходни неща – сребро, или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден ви от бащите ви, а със скъпоценната кръв на Христос като агнец без недостатък и пречист“** (1 Пет. 1: 18-19).

Апостолите и всички истински слуги на Бога винаги са проповядвали евангелието, т.е. прощението на греховете и примирението с Бога, като казвали на всички повярвали: **„Простени са греховете ви в Неговото име“**. А онези, които не са повярвали, греховете им са оставали на тях (Марк 16:16). За съжаление тълкуването на Божието Слово многократно се е променяло, и заедно с това са се променяли както ученията, така и практиките. Всички тълкувания произхождат от неправилното разбиране на определени места в Писанието. Според Божия ред на спасение, всяка тема и всяко библейско учение трябва да е поставено на двама или трима свидетели, и на две или три места в Писанието (2 Кор. 13:1).

ЗЛОВЕЩИЯ ПЪТ

Религиозните християнски отци на църквата, които всъщност са излезли от езичеството, повече или по-малко са се намирали под елинистичното влияние на идолопоклонството и суеверието. Те определено не са познавали Стария Завет, не са му обръщали никакво внимание, и затова са тълкували Новия Завет според собственото си разбиране. Евреите, които не са приемали тяхното учение за троицата, са били наричани «убийци на Христос и Бога». Те са ги преследвали и са ги проклинали със новоизмислената триединната формула: **„в името на Отца и Сина и Святия Дух“**. Вече през 321 година те са им забранили съботата, която им е била предписана от Бога: **„Говори тъй също на израилтяните, казвайки: Съботите Ми непременно да пазите; защото това е знак между Мене и вас във всичките поколения, за да знаете, че Аз съм Господ, Който ви освещавам....защото в шест дена направи Господ небето и земята, а на седмия ден си почива и се успокои“** (Изх. 31:13-17). Те дори от някои синагоги са направили свинарници. По онова време е започнал и църковния антисемитизъм, който продължава и до днешно време, и който непрекъснато е водил до погроми, чийто ужасен апогей е Холокоста в Третия Райх от 1933 г. до 1945 г.

За честа на «святото триединство» са извършвани най-жестоките престъпления над многобройна маса от хора, чиято вяра е била различна от тяхната. В седемте кръстоносни похода от 1096 г. до 1270 г. сл. Хр. в името на «триединния бог» са

загинали милиони хора. Папата Урбан II на 27 ноември 1095 година е издал заповед всички „невярващи“ да бъдат изгонени от Ерусалим, и да се превземат всички свети места. А народът е крещял: „Deus lo vult!“ („Бог иска това“). В петък 15 юли 1099 година в Ерусалим е започнало голямо клане, и кръстоносците са убили 80 000 мюсюлмани, евреи и други хора – и всичко това „за славата на Отца и Сина и Святия Дух“.

Основната цел на кръстоносците всъщност е била ликвидацията на мюсюлманското владичество в Ерусалим и установяването на авторитета на римската църква. Предлога и е бил „Гроба Господен“ в центъра на града. Но празния гроб на Христос се намира извън града, както е описан от апостол Йоан: „А на мястото, където бе разпънат имаше градина; и в градината – нов гроб, в който още никой не бе полаган“ (Йоан 19:41). Тогава е трябвало да бъде въведен нов християнски ред, наречен „Ерусалимско царство“ под владичеството на Готтфрид фон Буллон.

В следващата таблица можем да видим колко кръстоносци за загинали.

Кръстоносен поход	участвали	колко са дошли до святата земя
1. 1096г. – 1099г.	330 000	40 000
2. 1147г. – 1149г.	240 000	90 000
3. 1189г. – 1192г.	350 000	280 000
4. 1202г. – 1204г.	30 000	–
5. 1228г. – 1229г.	70 000	60 000
6. 1248г. – 1254г.	25 000	10 000
7. 1270г.	25 000	10 000
Всичко	1 070 000	490 000

(Източник: Алфред Лепле, *Илюстрирана история на църквата*)

За броя на убитите, които са станали жертва на така наречената „свята инквизиция“, между 13 и 18 век, съществуват различни мнения; но във всички случаи те са били много хиляди. Много Евреи по цяла Европа са загинали на кладата; други са избягали, а в Испания онези Евреи, които са отказали да преминат в католическата църква, е трябвало до 31 юли 1492 г. да напуснат Испания. След което католическа Испания е била обявена за „освободена от Евреите“.

Вартоломеевата нощ 23 на 24 август 1572 г. е била началото на клането на хугенотите по цяла Франция. През 16 и 17 век, в хода на контрареформацията, възглавявана от Игнациус Лайола (1491-1556), хиляди протестанти насилствено са били изгонени от домовете им, а много от тях са изгубили и живота си. Защото, отново и отново е било повтаряно, че „извън църквата няма спасение“. Възможно

ли е една такава църква, която е била опетнена с толкова много кръв, да счита себе си свързана с Христос и Бога на любовта? Проповедниците на съживлението са задавали въпроса за кой град става въпрос в Откр. 18:24, където е написано: „...и в него беше намерена кръвта на пророци и на светии и на всички убити по земята“.

Ако се направи сравнение между това, което поучава държавната църква, възникнала през четвърти век в Римската империя, със Божието Слово и с това, което се е проповядвало в първоначалната църква, ще открием пълно несъответствие. И особено след разкола в църквата през 1054 г., когато тя се е разделила на източно-гръцка и западно-латинска, от които впоследствие са се оформили католическата и ортодоксалната църкви. Те и двете са развили свои собствени традиции, без да се придържат към Библията и към това, което са проповядвали, учили и практикували апостолите Петър, Иоан, Яков и Павел, и които никога не са провъзгласявали умрелите за благословени и свети. Исус винаги е адресирал Своите проповеди към живите хора, както и проповедта на планината с деветте благословения (Мат. 5 гл.).

„А вашите очи са блажени, защото виждат, и ушите ви, защото чуват“ (Мат. 13:16).

Общението с мъртвите е строго забранено в Светото Писание (Лев. 19:31). След като Мария е изпълнила своята неповторима задача и е родила Исус Христос, тя е спомената последно в Деян. 1:14 заедно със 120те в Ерусалим, очакващи Святия Дух. За църквата на Исус Христос тя не е нито посредник, нито ходатай. А в ранното християнство никой не се е молил с молитвата „Аве Мария“, тъй като Писанието свидетелства единствено за телесното възнесение на Изкупителя (Лука 24:50-52; Деян. 1:11), а не за възнесението на Мария.

КРЪЩЕНИЕ

Всичко се свежда до това, че там, където няма откровение от Бога, липсва и библейска ориентация. Тогава започват дискусии и тълкуване относно всички библейски теми, включително и за кръщението. Защо от 4 век насам кръщението вече не се е извършвало така, както в началото от Петър в Ерусалим според Деян. 2:38, от Филип в Самария в Деян. 8:16 и от Павел в Ефес в Деян. 9:5? Причината е в това, че отците на църквата не са разбирали, че става въпрос за **името**, в което е Божието спасение (Деян. 4:11), и в което е необходимо да се кръщава.

Неправилно е била разбрана и заповедта, която е дал Господ Исус Христос относно кръщението в Мат. 28:19. Тя също е била превърната в служебен акт на троицата, което няма абсолютно нищо общо с първоначалното и значение. Независимо от това практиката и остава до днес непроменена.

Библейското кръщение трябва да бъде предхождано от проповед, чрез която идва и вярата (Деян. 2; Рим 10:16,17 и др.). Защото Господ Исус в Своята мисионерска заповед е казал следното: „**Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти ще бъде спасен.**“.

(Марк 16:15,16). Чрез кръщението човек дава потвърждение на това, че е повярвал и приел прощението на греховете си.

Църковната историография е потвърдила, че първоначалната формулировка на заповедта за кръщението, която е записана в Мат. 28:19 е следната: **“Идете по целия свят и научете всички народи, като ги кръщавате в Моето име (onto opomatī tou) и ги научете да спазват всичко, което съм ви заповядал“**. Така е отбелязано в отметката на Новия Завет (Novum Testamentum Graece et Germanica) от „Нестле-Аланд“, издание 1973 г. А известната в целия свят формулировка „в името на Отца и Сина и Святия Дух“, която се използва във всички църкви при всички служения, не е записана в нито един от първоначалните ръкописи – такъв е извода на критичното изследване на Библията.

В превода на М. Лутер в отметката към Мат. 28:19 е написано „И така, идете, правете ученици всичките народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко...“

Преди да можем да кръщаваме в името, в което Бог се е открил като Отец в Сина чрез Святия Дух, това име трябва да ни бъде открито. И в преводите на Елбефердер и на Менге също е написано: „Кръщавайте ги в името...“

Апостолите са правили точно това. Тази троична формула не е използвана нито един път в Библията, в действителност нито един път! Същото намираме като потвърждение във гръцко-немският вътрередовия превод:

οὐρανῶ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. **19** λορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ
Himmel und auf der Erde. Hingegangen also, macht zu Jüngern alle -
ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ
Völker, taufend sie auf den Namen des Vaters und des Sohnes und
τοῦ ἁγίου πνεύματος, **20** διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα
des heiligen Geistes, lehrend sie, zu halten alles, was

В своята първа проповед в деня на основаването на новозаветната църква, Петър не е давал дълги обяснения относно кръщението, защото той е бил чул лично от устата на Учителя какъв е правилния начин да се кръщава. По този начин той е действал именно според мисионерската заповед на възкръсналия Изкупител, като е заповядал на всички, които са повярвали, да се покръстят в **името на Господ Исус Христос** (Деян. 2:37-41).

И при следващия случай, когато той отново е проповядвал прощение на греховете... „**За Него свидетелстват всичките пророци, че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си**“ (Деян.10:43), веднага след това е проповядвал и кръщението на повярвалите: „**Може ли някой да забрани водата, за да не се кръстят тези, които приеха Светия Дух, както и ние?**“ (стих 47) и „**И заповяда да бъдат кръстени в името на Исуса Христа**“ (стих 48).

След проповедта на Павел повторно са се покръстили дори и повярвалите в Исус Христос ученици на Иоан Кръстител: **„И като чува това, кръстиха се в името на Господа Исуса. И като положи Павел ръце на тях, Светият Дух дойде на тях; и говореха други езици и пророкуваха“** (Деян. 19:5-6). Апостолите и всички останали в първоначалното християнство са разбирали, че става въпрос за **името**, в което е Божието спасение, и в което е необходимо да се покръстим.

Вярата, водното кръщение и духовното кръщение са едно цяло. Чрез водното кръщение повярвалия признава своята принадлежност към Бога, а в кръщението със Святия Дух Бог изявява Своята принадлежност към този, който е повярвал. **«Защото ние всички, било юдеи, или гърци, ...се кръстихме в един Дух, да съставяваме едно тяло и всички от един Дух се напоихме»** (1 Кор. 12:13).

Международната църковна историография единодушно признава, че започвайки от ранното християнство и до третия век, се е кръщавало единствено в името на Господ Исус Христос, и само чрез едноразово потапяне под вода. Апостола е писал на повярвалите в Рим: **„Или не знаете, че ние всички, които бяхме кръстени в Христос Исус, бяхме кръстени в Неговата смърт? И така, ние бяхме погребани с Него чрез кръщение в смъртта, така че, както Христос беше възкресен от мъртвите чрез славата на Отца, така и ние да ходим в нов живот”** (Рим. 6:3-4). **„...погребани с Него в кръщението, в което бидохте и възкресени с Него чрез вяра в действието на Бога, Който Го възкреси от мъртвите“** (Кол. 2:12).

В Деяния 8:38 се казва: **„Тогава заповяда да се спре колесницата; и двамата слязоха във водата, и Филип и скопеца, и кръсти го“**. Иоан Кръстител също е кръщавал в Йордан, а не до реката:

„И като се кръсти, Исус излезе от водата; и ето, отвориха Му се небесата, и видя Божия Дух, че слиза като гълъб и се спускаше на Него“ (Мат. 3:16).

Когато в 337 г. император Константин е лежал на смъртния си одър, епископ Евсевий е напръскал три пъти челото му, произнасяйки троичната формула „в името на Отца и Сина и Святия Дух“. Нима това е кръщение? По този начин Константин все едно, че е станал християнин, независимо от това, че до самата си смърт той се е покланял на бога на слънцето. Тази троична формула за кръщение е била прибавена от духовно слепите отци на църквата по времето, когато се е появило учението за троицата. Формулировката за кръщението е била подходяща за измисленото учение за троицата, за да подкрепи това учение и да го направи правдоподобно. Тук става въпрос за „римско изповедание на кръщението“.

Ако отците на църквата в 3 и 4 век, а също и теолозите от по-късните времена, бяха изпълнявали заповедта за кръщението точно така, както Петър в деня на Петдесетница (Деян. 2 гл.), и както по-късно Павел (Деян. 19:5), не би съществувал никакъв спор по този въпрос. Обаче нито един от отците не е могъл да даде свидетелство за своето обръщане към Христос, нито за истинско преживяване на спасението, а да не говорим за Божие призвание.

В Библията няма никакво учение за троица, нито за три вечни личности, нито за кръщение в тази троица. В нея няма нито едно място, което да описва каквото и да било действие, в което да е била употребена формулата „в името на Отца и Сина и Святия Дух“. **Няма нито едно единствено място!** Всяка молитва и по принцип всичко се правело в името на Господ Исус Христос, защото така е било заповядано в Кол. 3:17 на истинските вярващи: **„И каквото и да вършите словом, или делом, вършете всичко в името на Господа Исуса“**.

Формулата на троицата се използва във всички църкви и при всички религиозни действия; също и при встъпването във всички ордени и ложи, и даже при спиритистичните заседания, а въобще и в целия окултизъм. И тъй като тя не се намира в Библията, значи не може да бъде библейска. Произхода и не е Божествен, затова тя има лъжовно вдъхновение и води към заблуда. Над това би трябвало да се замислят всички, дори и харизматите, които от една страна използват името Исус Христос в молитвите си, но решително отказват да кръщават в името на Господ Исус Христос.

Но ние знаем, че ще се появяват лъжехристи и лъжепророци за да се изпълни онова, което е казал нашият Господ: **„В онзи ден мнозина ще Ми кажат: Господи! Господи! Не в Твоето ли Име пророкувахме, не в Твоето ли Име демони изгонвахме, и не в Твоето ли Име направихме много чудеса? но тогава ще им заявя: Аз никога не съм ви познавал, махнете се от Мен вие, които вършите беззаконие!“** (Мат. 7:22-23).

Можем ли да си обясним защо в цялото християнство цари неясност относно основните учения като Божеството, кръщението и Господната вечеря, въпреки, че те са абсолютно ясно записани в Библията? Причината е в това, че хората не са останали в учението на Христос и апостолите. За съжаление, първоначалното откровение, което е било дадено на апостолите, се е заличило още в първите векове на християнството, и отците на църквата са въвели едно чуждо, политически-религиозно мислене.

Известният швейцарски теолог Ханс Кюнг в своята книга „Християнството“ е разработил тази важна тема на около 1 000 страници. На 126 страница той задава въпроса: **„Къде в Новия Завет е писано за Троицата?“** И веднага след това той е написал: „В Новия Завет няма никакво учение за троицата“. Същото се отнася и за „Сомма Johaneum“ където се казва: **„Трима са, които свидетелстват на небето: Отец, Словото и Святия Дух, и тези три са едно“**, и обяснява: **„Обаче историко-критичното изследване е разобличило това изречение като възникнало в третото, или четвъртото столетие в Северна Африка, или в Испания, и не е донесло никаква полза на римската инквизиторска власт, независимо от това, че тя се стареше и в началото на нашия век да го представя като оригинал. И какво друго може да означава това в прав текст, освен това, че в юдейското християнство, а и в целия Нов Завет съществува вяра в Бога Отец, в Синът Исус Христос и в Святия Божи Дух, но няма никакво учение за Бог в три личности, никакво учение за триединен Бог или за троица“** (стр. 126, 127).

ГОСПОДНА ВЕЧЕРЯ

Езическият начин на мислене е оказал своето влияние и по отношение на Господната вечеря. Затова не ни учудва факта, че и преди Реформацията, и по време на Реформацията, а и след нея на тази тема непрекъснато са се водили много теологични дискусии.

За да можем да разберем първоначалното значение на Господната вечеря, необходимо е да прочетем съответните места в Писанието. Първите християни са наричали вечерята просто „разчупване на хляба“. За тази цел те са се събирали и по домовете (Деян. 2:42-47; Деян. 20:7). Това е станало по времето на Пасхалната трапеза, когато нашият Господ е въвел вечерята (Йоан 13 гл.; Мат. 26 гл.; Марк 14 гл.). Когато Господ Бог в Изх. 12 гл. е дал указанията за първата Пасха, тогава Той за първи път е нарекъл Израел „общество“ (еклезия – т.е. извикани навън). Най-напред е трябвало да се принесе жертва на агне, и с пролятата кръв да се намажат стълбовете на вратите за защита. *„И кръвта на къщите, където сте, ще ви служи за белег, така че, като видя кръвта, ще ви отмина“* (Изх. 12:13). Месото на агнето е трябвало да се яде с безквасен хляб. Това е имал предвид Павел, когато е писал в 1 Кор. 5:7: *„Очистете стария квас, за да бъдете ново тесто, тъй като сте безквасни; защото и нашата пасха Христос биде заклан“*.

В Йоан 6 гл. ние намираме една притча, в която Господ оприличава символично хляба със Себе Си. *„Аз съм хлябът на живота... Аз съм живия хляб, който е слязъл от небето... (първо Той е хлябът, а след това го раздава). Ако яде някой от този хляб, ще живее до века. И хлябът, който Аз ще дам е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света... Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мен и Аз в него. ...онзи, който се храни с този хляб, ще живее до века“*.

В Мат. 26 гл. учениците Го питат: *„Къде да приготвим пасхалната вечеря?“* (ст. 17-19). *„И когато ядяха, Исус взе хляб, благослови и го разчупи и като го даваше на учениците, каза: Вземете, яжте, това е Моето тяло“* (стих 26).

И следва стих 27: *„Взе и чашата и като благодари, даде им и каза: Пийте от нея всички“*. И само след това Той е казал: *„Защото това е Моята кръв на Новия Завет, която се заради мнозина излива за прощение на греховете...“* (Виж и Марк 14:24-25).

И така, те са яли хляба и са пили виното. А по отношение на виното, нашият Изкупител е казал: *„Но казвам ви, че отсега нататък няма вече да пия от този плод на лозата до онзи ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Своя Отец“* (Мат. 26: 29).

Изкупителят е пролял Своята кръв, за да ни подари прощение на греховете и примирение с Бога. Хляба и виното не могат да бъдат преобразувани. Не е възможно Христос отново да бъде принесен в жертва, защото Той го е направил веднъж завинаги. Съгласно Божият план Той *„....влезе веднъж завинаги в*

светилището, и то не с кръв от козли и от телци, но със Собствената Си кръв и придоби за нас вечно изкупление“ (Евр. 9:12). Амин!

В Левит 17:11 е записана главната мисъл: *„Защото живота на тялото е в кръвта...“* В кръвта на Изкупителя се е намирал Божия вечен живот. И във всички изкупени с кръвта на Божия Син и новородени от словото и Духа (Йоан 3:3; Яков 1:18; 1 Пет. 1:23) се намира същия този вечен живот, който е бил в Божия Син (1 Йоан. 5:11-13). Павел го е написал така, че да стане ясно на всеки един човек, в 1 Кор. 10:16-17: *„Чашата, която беше благословена и която ние благославяме, не е ли това да имаме общение с Христовата кръв? Хлябът, който пречупваме, не е ли да имаме общение с Христовото тяло? Тъй като ние, ако и да сме мнозина, сме един хляб, едно тяло, понеже всички в единия хляб участваме“.*

В 1 Кор. 11:26-27 апостола пише: *„Защото всеки път, когато ядете този хляб и пиете тази чаша, възвестявате смърта на Господа, докато дойде Той. Затова, който яде хляба или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа“.* Празнуването на Господната вечеря е най-висшата точка на богослужението. Тогава всеки проверява себе си пред Бога и Го моли за прошка. С истинска молитва и благоговение Господната вечеря се празнува като възпоминание за жертвата на Неговото тяло и на Святата Му кръв, която е била пролята за нас. Изпечения безквасен хляб се благославя с молитва пред цялото събрание, разчупва се и се раздава на всички. Чашата с вино също се благославя в молитва и се раздава на всички. Това е практиката на първите християни, и така тя е била завещана на Църквата на Новия Завет.

НАЗАД КЪМ СЛОВОТО – НАЗАД КЪМ НАЧАЛОТО

„...Но Божието слово трае до века, и това е словото, което ви бе благовестено“ (1 Пет. 1:25).

След многовековното господство, в което държавната църква е използвала светския меч и духовната си власт, както над отделни хора, така и над цели народи, в края на средновековието е започнало да си проправя път духовното обновление и завръщането към Библията.

По време на всички съживления преди и след Реформацията, библейските вярващи са напускали държавната църква и впоследствие са били преследвани от нея. Джон Уиклиф (1321-1384), който е превел Вулгата на английски, е вникнал в значението на Божието слово и публично е заявил: **„за мен важи единствено това, което е написано в Библията“.** Той е отхвърлил папството, и още 30 години след смърта си бил обявяван за еретик. Също и Ян Хус (1370-1415), просветен чрез Библията, в своите проповеди решително се е противопоставил на всеобхващащите изисквания на папството. Той е приел Библията като единствен авторитет по въпросите на вярата. В своя труд, в който разглежда евангелието от

Йоан, той е написал относно 8:31-32: **„Търси истината, слушай истината, обичай истината, пази истината, говори истината и защитавай истината до смърт“**. На 6 юли 1415 г. след като е бил осъден на смърт от църковния събор в Констанца, и след като се помолил за прощение на греховете на враговете на истината, в пламъка на огъня на кладата той е предал душата си на своя Изкупител Исус Христос.

Мартин Лутер е отхвърлил продажбата на индулгенции от папството като средство за прощение на греховете, и е проповядвал покаяние и спасение чрез вяра. Още през 1520 г. той е публикувал писмо озаглавено „Вавилонския плен на църквата“, в което е изявил становището си, че не църковното тайнство е това, което спасява, а единствено вярата в Исус Христос. И за него също е важал девиза *Sola Skriptura* (Само Писанието!). На 18 април 1521 г. във Вормс, в края на своята реч, той казва онези знаменити думи: **„Тъй като не вярвам нито на папата, нито на съборите, и понеже е факт, че те много често са се заблуждавали и обърквали в своите собствени противоречия, ако не бъда оборен чрез свидетелството на Писанията, или посредством ясни доводи на разума, то аз ще остана в подчинение на цитираното от мен слово от Писанието, а душата ми ще остане в плен на Божието слово. Аз не мога и не искам да се отричам от нищо, защото действие, което е в разрез със съвеста, не е безопасно и не е благочестиво. Господ да ми е на помощ! Амин“**. На върха на духовното стълкновение реформатора се е виждал като Божие оръдие против папата и църквата.

В Швейцария Реформацията е празнувала победното си шествие под ръководството на Улрих Цвингли през 1531 г. в Цюрих. Жан Калвин е спомогнал за пробива на реформаторското движение в Женева през 1536 г. И те, и много други са внесли своя принос в тогавашното протестантско съживление по цяла Европа. Повярвалите хора, които са били наречени от господстващата църква „еретици“, са се събирали на молитва в определени молитвени часове. Появилите се малки събрания, сред които е било и движението на новопокръстените, са били наречени „секти“ и са били преследвани.

Но вече нищо не е могло да спре Реформацията, и в следващите съживления в по-късните векове Светото Писание във все по-голяма дълбочина се е откривало и проповядвало. Появили са се проповедници на съживлението като граф Цинцендорф за братската църква, Джон Уесли за методистите, Джон Смит за баптистите, Уилям Боот за армията на спасението, и много други. Всички те са били единомислени по въпроса за заместника на Христос на земята, който си е присвоил цялата власт, като се е възвисил и се е поставил над всички по отношение на Бога и богослужението, и когото Павел е нарекъл синът на погибелта (2 Сол. 2 гл.). Те са подчертавали, че Божието слово не познава нито „заместник на Христос“ (*VICARIVS FILII DEI*), нито „приемник на Петър“, като са цитирали думите на нашия Господ, Който казва: **„И никого на земята не наричайте Отец (а да не говорим за „свят“), защото един е вашия Отец, Който е на небесата“** (Мат. 23:9).

НЕОБХОДИМО Е НЯКОЙ ДА ГО КАЖЕ

Известно е, че религиите господстват над всички народи и над всички държави. На едно място е християнство, на друго – исляма, а на трето – хиндуизма, или будизма. Юга на Европа от Италия до Испания се намира под господството на католицизма, а севера, включително Швеция, Норвегия и Финландия са предимно протестантски. Северна Америка – САЩ и Канада – са под влияние на протестантството, а Южна и централна Америка – под влиянието на католицизма. В Индия преобладава хиндуизма, в Средния изток – исляма, а в Азия – предимно будизма. Всички религии по своята същност са само някакви обещания, чийто произход не е от Бога, и затова не могат да доведат хората при Него. **Затова смело можем да заявим, че в нито една религия и в нито една църква няма Божие спасение! ТО Е ЕДИНСТВЕНО В ИСУС ХРИСТОС!** Човешките обещания за небето и рая нямат нищо общо с Бога, и единствено самият Изкупител е Този, Който може да каже: „*Още днес ще бъдеш с Мен в рая*“ (Лук. 23:43).

Нито една от така наречените християнски църкви – католическата, ортодоксалната, англиканската, лутеранската, калвинистката, а дори и коптската, или която и да е друга, – **не е църквата, основана от Христос Спасителя.**

Папата е глава на католическата църква, патриарха е глава на ортодоксалната църква, но те не са глави на църквата на Исус Христос. Архиепископа на Кентърберийската църква е духовната глава на англиканската църква, но не е глава на църквата на Исус Христос. Това се отнася и за всички останали конфесии, които независимо от различията си, имат с църквата на Рим **една обща Никейско-Халкедонска изповед на вяра.** Първата теологична предпоставка за членство в протестантските общества на Световния съюз на църквите, според Уикипедията е „**вярата в триединния бог, така както е отразено в Библията и в Никейско-Константинополската изповед на вяра**“.

Обаче това не е изповедта на вяра на Църквата на живия Бог. Църквата на Исус Христос вярва в един Бог, според истинското свидетелство на Библията. Винаги във всички времена тя се е състояла от библейски вярващи от всичките народи, раси и езици. Самият Господ е казал: „**Моето царство не е от този свят**“ Църквата на живия Бог не е някаква религия, призната от държавата, а е тялото на Христос, както е написано: „**А вие сте Христово тяло и по отделно части от Него...**“ (1 Кор. 12:27). И главата на тази единствена и истинска Църква на изкупените е Исус Христос (Ефес. 4:15), а Библията – Божието слово – е нейния единствен авторитет.

ИСТИНСКАТА ВЯРА

„**Който вярва в Божия Син, има свидетелството в себе си; който не вярва в Бога, Го е направил лъжец, защото не е повярвал на свидетелството, с което Бог е свидетелствал за Своя Син**“ (1 Йоан. 5:10).

„Но Бог нека бъде признат за верен, а всеки човек лъжлив, според както е писано: „За да се оправдаеш с думите Си и да се оправдаеш, когато се съдиш“ (Рим. 3:4).

За Авраам е казано: **„Авраам повярва на Бога и това му се вмени за правда“ (Гал. 3:6; Рим. 4:3) .**

Авраам е най-добрия пример за истинска вяра. Истинската вяра е възможна само там, където Бог може да говори Словото Си лично към всеки човек. Неверието идва тогава, когато хората допуснат врага да постави под съмнение онова, което Бог е казал в Своето Слово. И вярата, и неверието водят началото си от рая. След като Господ Бог е говорил с Адам, сатана е въвлъкъл Ева в дискусията относно онова, което Бог е казал. Сатана винаги взима това, което казва Бог, и посажда съмнение, добавя, отнема, изпопачава и го тълкува. В резултат на това идва неверието, което накрая води до непослушание, измама и падение в грях. И при нашия Изкупител сатана е отишъл с думите: **„Писано е..“**. Именно в това се състои изкушението. Нито изкушението, нито заблудата, нито престъплението биха били възможни, ако Божието Слово не е било поставено под съмнение. Но отговора на Господ е бил следния: **„Писано е също...“ (Мат. 4:1-11; Марк 4:1-13).**

Теолозите също говорят на библейски теми, но голяма част от казаното противоречи на истината. Ако дадено място в Писанието е поставено под съмнение, това означава, че врагът подлага на изкушение с цел да доведе до падение. Но истинските Божии деца винаги ще направят съпоставка и с други места от Писанието, за да бъде изяснена дадената тема.

ПЪРВОТО И ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ НА ХРИСТОС СА СВЪРЗАНИ СЪС СПАСИТЕЛНИЯ ПЛАН НА БОГА

При първото пришествие на Христос, чрез служението на Йоан Кръстител се е изпълнило пророчеството от Малахия 3:1 **„Ето, Аз изпращам вестителя Си, който ще устрои пътя пред Мен...“ (Мат. 11:10; Лук. 7:27).** Но обещанието, което ще бъде изпълнено преди завръщането на Христос, звучи така: **„Аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен“ (Мал. 3:23-24).** То беше потвърдено и от нашия Господ след служението на Йоан Кръстител: **„А Той в отговор рече: Наистина Илия иде и ще възстанови всичко“ (Мат. 17:11).** Той го е повторил и в Марк 9:12 **„А Той им каза: Наистина Илия първо ще дойде и ще възстанови всичко“.**

На много места в Библията се говори за **„завръщането“ на Исус Христос.** Още от самото начало Неговото завръщане е било централната тема за всички вярващи. А това обещание е дадено от самия Исус Христос: **„И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото където съм Аз да бъдете и вие“ (Йоан 14:3).**

Когато учениците Му са Го попитали какво е знаменieto за края на света и за Неговото завръщане (Мат. 24:3), Господ е отговорил така: **„И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на**

всичките народи; и тогава ще дойде свършекът“ (стих 14). Никога преди не е имало време като сегашното, в което посредством средствата за масова информация евангелието да е достигало и до най-отдалечените краища на света. И пълното евангелие се проповядва предимно затова, за да могат вярващите да се приготвят за завръщането на Христос, защото е писано, че **„Когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна; и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори“** (Мат. 25:10).

Завръщането на Христос е било главната тема, за която се е проповядвало по времето на апостолите, и тя остава главна тема и до днес. В посланието до Солунците апостол Павел пише: **„Понеже кое е нашата надежда, или радост, или венец, с който да се хвалим? Не сте ли вие, пред нашия Господ Исус при Неговото пришествие?“** (1 Сол. 2:19). И той завършва свидетелството си със следните думи: **„...отсега нататък за мен се пази венецът на правдата, с който Господ, праведният Съдия, ще ме възнагради в онзи Ден; и не само мен, но и всички, които са възлюбili Неговото явяване“** (2 Тим. 4:8).

Сега, когато сме толкова близко до завръщането на Христос, всички, които принадлежат към църквата на Господа, трябва да получат същото преживяване на спасение, както е било в началото, и те трябва да бъдат върнати към първоначалното състояние пред Бога, съответстващо на Писанието. Още тогава в началото, Петър е казал следното: **„Когато трябва да приемат небесата до времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века, чрез устата на светите Си пророци“** (Деян. 3:21). Преди завръщането на Христос в църквата на живия Бог всичко трябва да бъде така, както е било в началото: първата и последната проповед са едно и също, първото и последното кръщение са едно и също, всяко учение и практика трябва да са в съответствие с оригинала. Сега по целия свят се проповядва същото Евангелие, същата вяра, същото кръщение, и всички, които вярват така, както казва Писанието, преживяват прощение на греховете си, покръстват се в името на Господ Исус Христос, както и в началото, и получават кръщение със Святия Дух. Това е единствения апостолски и единствения истински библийски образец, който до края остава валиден пред Бога (Деян. 2:38-39, Деян. 8:14-17, Деян. 10:43-48, Деян. 19:5-6).

ОТНОСНО ТОВА

НЕ ТРЯБВА ДА СЕ МЪЛЧИ

„Истина, истина ви казвам, който приема онзи, когото Аз пращам, Мен приема; и който приема Мен, приема Онзи, Който Ме е пратил“ (Йоан 13:20).

Както Бог е призовал Авраам, Мойсей и пророците, така Той е изпратил и Йоан Кръстител. Той също е призовал и Павел, като му е дал особена спасително-историческа задача за цялата църква. Бог е дал и едно обещание да изпрати пророк като Илия, преди края на спасителния ден, преди да е настъпил денят Господен (Мал. 4 гл.). Това обещание се отнася за най-крайния отрязък от времето на милоста, т.е. времето, в което живеем ние, преди слънцето да загуби светлината си и луната да се превърне в кръв (Йоил 3:3; Деян. 2:20; Откр. 6:12), вече се е

изпълнило. Когато баптисткия проповедник Уилям Бранхам след евангелизация в Джеферсънвил на 11 юни 1933 г. е кръщавал в река Охайо (Индиана, САЩ) около 300 новоповярвали човека, случило се е нещо необикновено. Около 14 ч, когато той щял да кръщава седемнадесетия човек, е слязола свръхестествена Светлина. Тя е била видяна и от хилядите присъстващи, които са стояли на брега. Светлината се е спряла на няколко метра от главата на Божия човек, и на английски език са прозвучали следните думи: **„Така както Йоан Кръстител е бил изпратен пред първото пришествие на Христос, така и Вестта, която ти е била дадена, ще предшества второто Му пришествие“**. Асошиейтед Пресс в САЩ и в Канада тогава е съобщила за това. Всеизвестно е, че след Втората световна война, особено от май 1946 г. Уилям Бранхам е бил използван от Бога за световно изцелително съживление. Чрез потвърденото служение на Божия човек Уилям Бранхам, Господ Сам е върнал Своя народ към библейските истини за Божеството, кръщението, Господната вечеря и други библейски учения. Било е проповядвано цялото Божие решение, и тази чиста библейска вест е обходила целия свят с призив за отделяне и за подготовка на истинските вярващи за славния ден на завръщането на Христос (Йоан 14:1-3; 2 Кор. 6:14-18; 1 Сол. 4:13-18).

Както в онова старо време пророк Йлия е взел 12 камъка съответно дванадесетте племена на Израел, за да възстанови Божия жертвеник, като на планината Кармил той е призовал Божия народ да вземе решение (1 Царе 18:17-40), така и в наше време, в тази най-важна отсечка от времето на историята на спасението, върху светилника е било поставено учението на 12 апостола. Църквата на Исус Христос отново е била поставена върху първоначалния си фундамент – учението на апостолите, и всеки е призован да вземе своето решение: **„До кога ще се колебаете между две мнения? Йехова ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него“** (3 Царе 18:21).

ПОСЛЕДНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Днес всички теолози знаят, че Йоан Кръстител е обещания пророк (Ис. 40:3; Мал. 3:1), който е подготвил пътя на Господа и е бил отхвърлен от книжниците. **„А фарисеите и законниците отхвърлиха Божията воля за себе си, тъй като не се бяха кръстили от него“** (Лука. 7:30). Днес не се ли повтаря същото, както тогава? В Лука 19:44 Изкупителят е плакал за Ерусалим и е казал: **„...защото ти не разпозна времето, когато беше посетен“**. Не отхвърлят ли и днес Божията спасителна воля онези, които отказват да вярват и да се кръщават според Библията? Не е достатъчна само една искрена молитва **„Отче наш... да дойде царството Ти и да бъде волята Ти...“** според религиозната традиция, при положение, че хората не възнамеряват да изпълняват Божията воля, открита единствено в Божието слово. Не се ли повтаря и днес онова, което е казал Господ: **„Горко на вас законници! защото отнехте ключа на знанието; сами вие не влязохте, и на влизащите попречихте“** (Лука 11:52). Не строят ли всички свои собствени царства и свои собствени църкви? Няма ли всички своите собствени

програми? А какво е с онези, които се появиха от началото на Реформацията и до Петдесятното движение, и които все още проповядват своето собствено евангелие?

Световната църква се стреми към религиозното единство на всички християнски вероизповедания, под ръководството на една глава като световен авторитет, обосновавайки се на Йоан 17 гл.: „всички да бъдат едно...“ Папа Франциск е помолил за прошка всички, които вярват по различен начин от техния, започвайки от валденсите и стигайки до петдесятното движение, т.е. от всички, които са били преследвани от католическата църква. Вече не се подчертава онова, което разделя, а само онова, което обединява, а то е всеобщото признаване на „триединния бог“. Обединението на църквите, с поглед към 500 годишния юбилей на Реформацията в 2017 г., е абсолютен приоритет.

А как стои въпроса с обединяването на библейските вярващи с Бога чрез Исус Христос, нашия Господ, Който е глава на църквата? Колко от всички отговорни личности в многото християнски мисии, включително световно известните проповедници на просперитета и техните милионни слушатели, действително се подготвят за близкото завръщане на Христос? Призива към всеки един поотделно звучи: **„Обратно към Бога! Назад към началото! Назад към вечното слово, което е излязло от Ерусалим!“**

Всеки, който застава на страната на Бога, трябва да вземе Божието слово като единствена инструкция, и да не пристъпва на никакъв компромис.

Исайя е извикал: „Кой е повярвал на известието ни? И на кого се е открила мишцата Господна? (Ис. 53:1). А Павел е написал: „Но не всички послушаха благовестието, защото Исайя казва: Господи, кой от нас е повярвал на онова, което сме чули?“ (Рим. 10:16). Кой вярва така, както казва Писанието? Кой признава Божието слово и позволява то да го променя? Всеки трябва да вземе решение за себе си, дали да продължава да се придържа към абсолютно небиблейското вероизповедание, или да признае истинската изповед на апостолите и пророците. Няма никаква полза от смяната на една религия с друга, както и от смяната на една църква с друга. Божието слово трябва да се приема като семе (Лука 8:11) в сърцето, за да произведе чрез Божия Дух новородение и вечен живот (Йоан 3:7; 1 Пет. 1:23). Всичко това е изключително важно, и решението трябва да вземем ние, с което ще преминем във вечността.

Всички, които са намерили милост у Бога, трябва да проверяват себе си, дали важи и за техния живот това, което е казал Господ: **„Но идва час, и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е Дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят“** (Йоан 4:23-24). Който не се покланя на Бога в Духа на истината, в съгласие със словото на истината, той се моли извън Бога, според както е написано: **„Тия хора Ме почитат с устните си, но сърцето им остава далеч от Мен. Обаче напразно Ми се покланят, като преподават за учения човешки заповеди“** (Мат. 15:8-9; Марк 7:6-7).

И като заключение необходимо е още веднъж да подчертаем, че истинското вероизповедание и истинското учение са записани само и единствено в Библията, и ние сме длъжни да проверим себе си пред Бога, дали признаваме Исус Христос като **Глава на църквата**, и дали се връщаме към учението на апостолите, което е излязло от Ерусалим. Или сме привърженици на това, което е излязло от държавната църква в Римската империя? Приемаме ли за истина единствено Божието слово, или вярваме на различните религиозни предания? Следното предупреждение се отнася за всички нас: **„Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си!“** (Евр. 4:7). **Който има уши нека слуша какво говори Духът на църквата на Исус Христос! Така е написано седем пъти в Откровението (2 и 3 гл.).**

ИЗПЪЛНЯВА СЕ ПРОРОЧЕСТВОТО ЗА ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

Всички сме свидетели, че на земята всичко се променя; брака, семейството и обществото вече не са това, което са били в миналото. Глобалното затопляне на земята и промяната на климата достигат застрашителни размери. Природните катаклизми зачестяват и стават все по-мощни. Събитията по света карат хората да се страхуват за бъдещето си. Умножават се горещите точки, особено в Близкия и Средния изток. Целия свят се вълнува и милиони хора се спасяват чрез бягство. Правителствата търсят решение на проблемите, обаче явно проблемите ги затрупват.

В Матей 24 гл., в Марк 13 гл., в Лука 21 гл. и на други места нашия Господ говори за това, което ще се случва преди Неговото завръщане, и ние сме свидетели на това, как се изпълнява всичко. Развитието на събитията на последното време, което сега не можем да разгледаме подробно, е било предсказано в библейското пророчество. Чрез тази последна вест, с този последен призив към хората върху земята е предоставена им възможност да вземат правилното решение пред Бога.

Вечно истинското евангелие се проповядва сега на всички народи за свидетелство на това, което е казал нашият Господ: **„И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата земя за свидетелство на всички народи; и тогава ще дойде краят“** (Мат. 24:14). Ние наистина се намираме много близко до обещаното завръщане на Христос (Йоан 14:1-3). Знаменията на последното време ясно сочат към това, и затова всички, които желаят истински да вярват според Библията, трябва да изоставят собствените си пътища, и да намерят пътя към Бога. Самият Господ в Лука 21:28 е казал: **„А когато започне да става това, изправете се и повдигнете главите си, защото изкуплението ви приближава“**.

Тази публикация ще завърши с този последен библейски призив към всички, които се боят от Бога, и които вярват на Божието Слово:

„Не се впрягайте заедно с невярващите; защото какво общо имат правдата и беззаконието, или какво общение има светлината с тъмнината?“

И какво съгласие има Христос с Велиал? Или какво съучастие има вярващия с невярващия?

И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както каза Бог: Ще се заселя между тях и между тях ще ходя и ще им бъда Бог и те ще Ми бъдат люде.

Затова излезте изсред тях и се отделете, казва Господ“. „И не се допирайте до нечисто“ и „Аз ще ви приема. И ще ви бъда Отец и вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ“ (2 Кор. 6:14-18).

„И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете и и да не споделяте язвите ѝ“ (Откр. 18:4).

„Дечица, и сега пребъдвайте в Него, та когато се яви, да имате дръзновение и да не се посрамим пред Него в пришествието Му“ (1 Йоан. 2:28).

„И ето, идвам скоро. Блажен онзи, който пази думите на пророчеството на тази книга“ (Откр. 22:7).

„Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат“ (Лука 21:33).

* * * * *

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО

Не е разрешено текста да се публикува и разпространява избирателно

Който би искал да научи повече за това, какво е направил Бог и все още върши в нашето време, може да се обърне на посочения адрес:

Издател: Мисионер Евалд Франк
Freie Volksmission e. V.
Postfach 100707
D-47707 Krefeld
GERMANY

E-mail: E.Frank@freie-volksmission.de

Сайта на мисията: <http://www.freie-volksmission.de>

Уеб страница на български език: <http://bg.v-evangelie.info>

E-mail на български: info@v-evangelie.info